

MARCEL VAN DRIEL

HORROR SCOOP

kluitman

HORRORZONE

Happyland

Teddy

Trick or Treat

Horrorscoop

‘Ik geloof niet in astrologie; ik ben een Boogschutter
en wij twijfelen aan alles.’

Arthur C. Clarke

‘Ik ben de producent van jouw nachtmerrie
– en de voorstelling is nog maar net begonnen.’

Uit het nummer *Incubus* van Marillion

Wil je op de hoogte blijven van alle horrorboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W102501

Bisac JUV018000 / JUV028000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Marcel van Driel

Omslagontwerp: Studio Vonk en De Boer

© Omslagillustratie: Paco Vink

© Omslagbeelden: Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Gedicht Rian Visser: *Half*, uit *Alle wensen van de wereld*, Leopold 2021

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

COMIC CON

'S ta nou even stil,' grinnikte zijn vader.

Melvin stopte met wiebelen, zodat zijn vader hem kon helpen de lange groene jas aan te trekken. Daarna zette hij de speciale steampunkbril op Melvins hoofd. Met de bruine broek en lange laarzen leek hij sprekend op de Rechter! In de tv-serie was dat een vrouw, maar volgens zijn vader maakte dat allemaal niks uit op de Comic Con.

Melvin gloeide helemaal. Het was alsof hij zo uit de serie was gestapt! *De Laatste Rechter* was zijn lievelings-alles. Hij had er strips van en boeken, hij had het speciale zakhorloge en aan de muur hing natuurlijk een poster van de Rechter. Elk weekend keek hij met zijn ouders minimaal één aflevering. Wanneer het te eng werd, verstopte Melvin zich achter de bank of keek hij tussen zijn vingers door. Maar stiekem vond hij de enge stukjes het leukst!

Zijn moeder kwam binnen. Ook zij was verkleed als de Rechter. ‘Zijn jullie klaar voor ons intergalactische Comic Con-avontuur?’

En of hij dat was. Dit was nu al de mooiste dag van zijn leven!

Het was druk op de weg. Mama parkeerde de auto in de ondergrondse garage en daarna liepen ze met de stroom mensen mee naar de Jaarbeurs. Melvin keek zijn ogen uit. Er waren personages uit *Star Wars* en *Fortnite*. Mario en Luigi stonden te dollen met Elsa en Anna. Eenmaal binnen zag hij Batman en The Joker hand in hand lopen. Twee kinderen van ongeveer zijn leeftijd hadden dozen beschilderd alsof ze Steve en Alex uit *Minecraft* waren.

Er waren ook monsters, heel veel monsters.

Sully uit *Monsters, Inc.* was nog het minst eng. Om de alien uit *Alien* liep hij met een grote boog heen, net als bij Pennywise, de clown uit *It* en een kale vrouw met spijkers in haar hoofd.

‘Kijk daar!’ riep zijn moeder.

Hij volgde haar blik. ‘Een Draxor!’ riep hij uit. Dat was de grootste vijand van de Rechter. Het ding zag er in het echt nog gevaarlijker uit dan op tv.

Een vrouw met een grote bos krullend haar en een ooglapje voor keek op.

Hij zag dat ze een controller in haar handen had.

Ze duwde de joystick naar voren en de Draxor kwam hun kant op lopen.

‘NEUTRALISEREN!’ riep de Draxor.

‘Wat zien jullie er waanzinnig cool uit,’ zei de vrouw tegen hen. ‘Willen jullie met mijn vriendje op de foto?’

Dat wilden ze maar al te graag. Zijn ouders deden net alsof ze aangevallen werden door de Draxor.

‘OPZIJ! DEZE MENSEN ZIJN VAN MIJ!’ schreeuwde het monster.

Melvin richtte zijn horloge op hem. ‘Nee!’ riep hij luid. ‘Ze zijn van mij!’

De vrouw maakte meerdere actiefoto’s met zijn vaders telefoon.

Tegen vier uur begon de beursvloer leeg te lopen.

Melvin kon een geeuw nauwelijks onderdrukken.

‘Kom, we gaan,’ zei zijn moeder. ‘We hebben alles nu wel gezien.’

‘Eten we thuis of ergens in de stad?’ vroeg zijn vader.

‘Ik wilde eigenlijk nog even langs je ouders,’ antwoordde zijn moeder. ‘Ik maak me zorgen over je vader. Het gaat niet zo goed met hem.’

Melvin wilde net vragen wat er met opa was, toen hij toch nog iets nieuws zag.

Een witte vierkante container stond een beetje verloren in de hal. HORRORSCOOP! knipperde er in neonletters boven.

‘WAT IS JOUW LOT?’ hoorde hij een stem fluisteren. Hij keek om zich heen, maar iedereen was druk bezig. Waarschijnlijk had hij het zich ingebeeld. ‘Mag ik daar nog even in?’ vroeg Melvin.

Zijn moeder knikte zonder op te kijken. ‘Eventjes dan,’ zei ze. ‘Maar niet te lang, want er is slecht weer voorspeld, en ik wil voor de bui bij je ouders zijn.’

Langzaam liep Melvin naar de container.

De Comic Con leek heel even te vervagen, en alleen de witte doos bleef over.

‘KOM, MELVIN,’ leek een stem te fluisteren. ‘EN LAAT JE GROOTSTE AVONTUUR BEGINNEN.’

HORRORSCOOP

Melvin vroeg zich af wat de container precies was. Een spookhuis? Een bioscoop? Hij duwde een kleine deur open en stapte naar binnen. Daar stond een eenzame bioscoopstoel voor een groot tv-scherm. Hij ging zitten en meteen floepte het licht uit. HORRORSCOOP, verscheen er op de televisie.

Er kwam een berglandschap in beeld. Een meisje gekleed in een ouderwetse jurk rende paniekerig door het gras. Ze remde af voor een tentdoek dat omhooggehouden werd door palen en schoot naar binnen.

‘Mijn broertje,’ hijgde ze, en Melvin zag een silhouet in de schaduw zitten. Het meisje knielde neer en herhaalde: ‘Mijn broertje. De sterren voorspellen dat hij ziek wordt en zal sterven!’

De camera zoomde in en nu pas zag Melvin dat er een vrouw in een zwarte jurk op de grond zat.

‘EN WAT VERTELLEN DE STERREN NOG MEER?’ vroeg ze.

‘Dat ik u op moest zoeken,’ zei het meisje. ‘Dat u hem kunt redden.’

De vrouw knikte. ‘DE STERREN VERTELLEN DE WAARHEID. IK KAN ZIJN TOEKOMST OMBUIGEN. DE VRAAG IS: WAT HEB JE DAARVOOR OVER?’

‘Alles,’ antwoordde het meisje zonder aarzelen. ‘Hij is de allerliefste persoon op de hele wereld.’

‘ALLES?’ vroeg de vrouw. ‘OOK JE ZIEL...?’

Melvin zag het meisje bleek wegtrekken en toen knikken.

‘Alles,’ zei ze.

‘DAN IS DE RUIL BEZEGELD,’ zei de vrouw. ‘JOUW ZIEL VOOR ZIJN LEVEN.’ Ze stond op en Melvin zag dat ze nog langer was dan zijn vader. Haar zwarte jurk leek het hele universum te bevatten, zo veel sterren en planeten zag hij. Haar huid was bleek als papier en haar ogen waren donkere schaduwen. Smalle zwarte lippen vormden een onheilspellende grijns met vlijmscherpe tanden.

‘IK BEN SULTHARA, WEEFSTER VAN NACHTMERRIES, HEERES VAN DE NACHTHEMEL, DE VERSLINDSTER VAN ZIELEN!’ zei de vrouw. ‘KOM TOT MIJ!’

Het meisje stapte naar voren.

Sulthara opende haar armen en het was net alsof haar jurk leefde en honger had. Prompt kwamen er zwarte tentakels uit haar jurk en die grepen het meisje vast.

‘Ik wil niet,’ schreeuwde het meisje, ‘ik wil niet meer!’

‘TE LAAT,’ zei de vrouw. ‘DE RUIL IS BEZEGELD.’

Met een gil werd het meisje haar gewaad in getrokken.

Melvin gilte ook en hij schrok van zijn eigen stem. Het duurde even voordat hij beseftte dat hij in een bioscoop naar een scherm zat te kijken. Dit is veel te eng voor mij, besloot hij. En zijn moeder zat vast ook op hem te wachten. Hij wilde net opstaan, toen de vrouw op het scherm zich naar de camera draaide.

‘MELVIN,’ zei ze. ‘WAT IS JOUW LOT?’

‘Huh?’ stamelde hij. ‘Hoe weet u mijn naam?’

Sulthara staarde hem vanaf het beeldscherm aan. ‘IK KAN DE TOEKOMST ZIEN,’ zei ze. ‘JOUW TOEKOMST, MELVIN. EN DIE IS NIET ROOSKLEURIG.’

Melvin voelde hoe de temperatuur in het zaaltje daalde. ‘Niet rooskleurig?’ vroeg hij. ‘Ik weet niet wat dat betekent.’

‘JE TOEKOMST IS DONKERGEKLEURD, MELVIN. GITZWART. JE ZAL GELIEFDEN VERLIEZEN.’

Melvins gedachten raasden door zijn hoofd. Waar had ze het over? Hoorde dit bij de film? Hij wilde het allemaal niet horen, hij wilde hier weg.

Maar de demon ging verder: ‘ALLEEN IK KAN DE TOEKOMST OMBUIGEN. ALLEEN IK KAN ZE REDDEN. MAAR NIET VOOR NIETS.’

Ze stak haar hand naar voren. Tot Melvins stomme verbazing kwam die uit het beeldscherm zetten. Hoe kon dit? Was het een 3D-effect? Zonder 3D-bril? Hoe dan? Haar hoofd

volgde en toen haar schouders. Ze zette haar ene voet naar buiten en daarna de andere. Haar lichaam kraakte en draaide in hoeken die niet mogelijk waren. Pas toen rees ze op tot haar volle lengte in de bioscoopzaal.

Melvin wilde overeind komen, maar merkte dat hij zat vastgenageld aan zijn stoel.

Het werd alsmaar kouder in het zaaltje. Het beeld op het tv-schermbegon te veranderen. Alsof een film werd teruggedraaid. Stukjes glas vlogen in omgekeerde richting door de lucht en smolten weer samen tot een raam.

‘TIU KJIK’ riep een vervormde stem.

Even dacht Melvin koplampen te zien. ‘Wat is dit allemaal?’

‘DIT IS WAT ER KÁN GEBEUREN,’ antwoordde Sulthara. ‘MAAR HET HOEFT NIET. JE KAN ZE REDDEN. IK KAN ZE REDDEN. VOOR EEN PRIJS.’

‘Wie?’ vroeg hij. ‘Hoe? Wat voor prijs?’

De vrouw boog haar hoofd naar hem toe, en hij beseftte dat ze niet menselijk was.

(Een demon. Het is een demon!)

‘JOUW ZIEL VOOR HUN LEVEN.’

Melvin wist niet wat hij moest doen. ‘Mam,’ riep hij snel. ‘MAM!’ Zijn onderlip begon te trillen, en tranen sprongen in zijn ogen.

De ogen van de vrouw knepen samen. ‘IS DE RUIL BEZEGELD?’

‘MAAAM!!!!!’ Melvin schreeuwde de longen uit zijn lijf.

‘MAAAM!!!’ Hij hoorde een deur opengaan en het kunstlicht van de hal scheen naar binnen. Meteen was de kou uit de bioscoop verdwenen. Deze keer lukte het hem wel om uit de stoel te komen. ‘Mam?’ riep hij dankbaar en hij viel haar in de armen.

‘Wat is er, jongen?’ vroeg ze. En tegen Sulthara: ‘Wat heb je met mijn zoon gedaan?’

‘Sorry,’ zei de vrouw en haar stem klonk nu ineens jong en fragiel. ‘Ik liet hem alleen de trailer voor onze nieuwe film *Horror Shop* zien. Ik wilde hem niet bang maken!’

Melvin keek nog eens goed en nu pas zag hij dat haar tanden nep waren. De witte schmink op haar gezicht was uitgelopen en ze had een kleine neusring in. In niets leek ze op de demon die hem had willen meenemen. Toch ging hij bibberend achter zijn moeder staan.

‘Daar is hij toch veel te jong voor!’ riep zijn moeder. ‘Ben je niet goed bij je hoofd?’

De jonge vrouw stamelde nog een ‘Sorry’ en vluchtte toen de minibioscoop uit, het schaamrood op haar niet meer zo witte wangen.

‘Gaaf het?’ vroeg zijn moeder.

Melvin haalde zijn schouders op en veegde zijn tranen weg. ‘Ja hoor,’ zei hij stoer. ‘Ik was niet echt bang.’

‘Natuurlijk niet, knurftje van me,’ zei zijn moeder en ze woelde door zijn haar. ‘De Rechter is nergens bang voor.’

!TIU KJIK

 p de terugweg regende het pijpenstelen.

Melvin zat achter in de auto en dommelde langzaam weg. Maar telkens als zijn ogen dichtgleden, doemde het enge gezicht van de demon weer op en schrok hij wakker.

‘Jouw ziel voor hun leven,’ had ze gezegd. Het leven van wie? Zijn ouders? Opa en oma? En hoe kwam het dat de vrouw er plotseling heel anders had uitgezien? Had hij het zich allemaal ingebeeld?

(Was ik in slaap gevallen? Was het een droom?)

Het deed hem denken aan een aflevering van *De Laatste Rechter* waarin geesten lichamen overnamen van mensen. Maar dat kon toch niet in het echt?

Zijn lange jas zat in de weg. Thuis kon hij gelukkig weer gewoon een spijkerbroek en een T-shirt aan. Hij moest er niet aan denken om de hele tijd zo’n kostuum te dragen, hoe

cool hij er vandaag ook uitzag.

‘Ik haat rijden met dit weer,’ zei zijn moeder. ‘Ik zie geen hand voor ogen.’

De ruitenwissers maakten overuren en de auto ging nog langzamer rijden.

‘Wil je dat ik het overneem?’ vroeg zijn vader. ‘Dan rij ik wel naar mijn ouders.’

Het was even stil. Toen begonnen Melvin en zijn moeder hard te lachen. Papa zonder rijbewijs achter het stuur in de regen: dat was enger dan de engste demon.

‘Wat is er nou eigenlijk met opa?’ vroeg Melvin.

‘Hij begint steeds vaker dingen te vergeten,’ zei zijn vader. ‘Hij raakt steeds zijn spullen kwijt, vraagt continu hetzelfde, weet vaak niet eens hoe laat het is. Vorige keer wist hij niet eens meer dat ik langs zou komen.’

‘Kunnen dokters hem niet beter maken?’ vroeg Melvin met een klein stemmetje.

Zijn ouders wisselden een grotemensenblik en zeiden niks.

Heel even klaarde het op en zijn moeder gaf iets meer gas. Maar al gauw barstte de volgende bui weer los.

Met het geluid van de stromende regen op de achtergrond dacht Melvin aan opa. Opa die altijd alles beter wist, wist nu ineens minder? Hoe kon dat nou? Waar gingen zijn herinneringen dan naartoe? Werden ze ergens opgeborgen en bewaard?

Plotseling werd hij opgeschrikt door het gegier van slippende banden. Remlichten gloeiden rood op in de voorruit.

‘KIJK UIT!’ gilde zijn vader.

‘!TIU KJIK’

Alles leek in slow motion te gaan. Hun auto remde hard en draaide een kwartslag op het natte wegdek. Zijn moeder trok als een bezetene aan het stuur. Melvin werd opzijgegooid en voelde hoe de gordel in zijn borst sneed. Een harde klap volgde toen ze tegen een andere auto aan reden.

Vanuit een ooghoek zag Melvin een vrachtwagen met hoge snelheid op hen afkomen. De cabine ramde hen zo hard dat de voorste helft van hun auto in elkaar werd gedrukt. Het geluid was oorverdovend: metaal dat kreunde en scheurde, glas dat in duizend stukjes brak. Melvin werd als een pop heen en weer geslingerd en gilde het uit. Zijn hoofd knalde ergens tegenaan, en een scherpe pijn trok door zijn been.

Heel even was alles stil, alsof de tijd bevroren was.

Melvin voelde iets warms langs zijn gezicht stromen. Was het bloed? Zijn bloed? Zijn oren suisd en hij zag alles wazig. En zijn been, wat was er met zijn been? Hij kon het niet bewegen!

‘Mam?’ riep hij. ‘Pap?’ Hij kon ze niet zien, niet horen.

In de verte doemden stemmen op, gevolgd door sirenes. Voor het raam verscheen een gezicht. Het was de vrouw van de Comic Con, de demon.

Sulthara.

Ze grijnsde haar vlijmscherpe tanden bloot. ‘JE HAD HET KUNNEN VOORKOMEN,’ zei ze. ‘IK HAD HET VOOR JE KUNNEN VOORKOMEN. NU IS HET TE LAAT.’

Melvin probeerde weg te kruipen.

‘WE GAAN ELKAAR NOG EEN KEER ZIEN EN DAN KRIJG JE EEN NIEUWE KANS.’ Ze keek hem doordringend aan en hij voelde zich door en door koud worden. ‘MAAR VOOR NU: VERGEET MIJ. VERGEET ALLES.’ Ze maakte een gebaar met haar hand en Melvin verloor het bewustzijn.

En vergat.

Alles.